

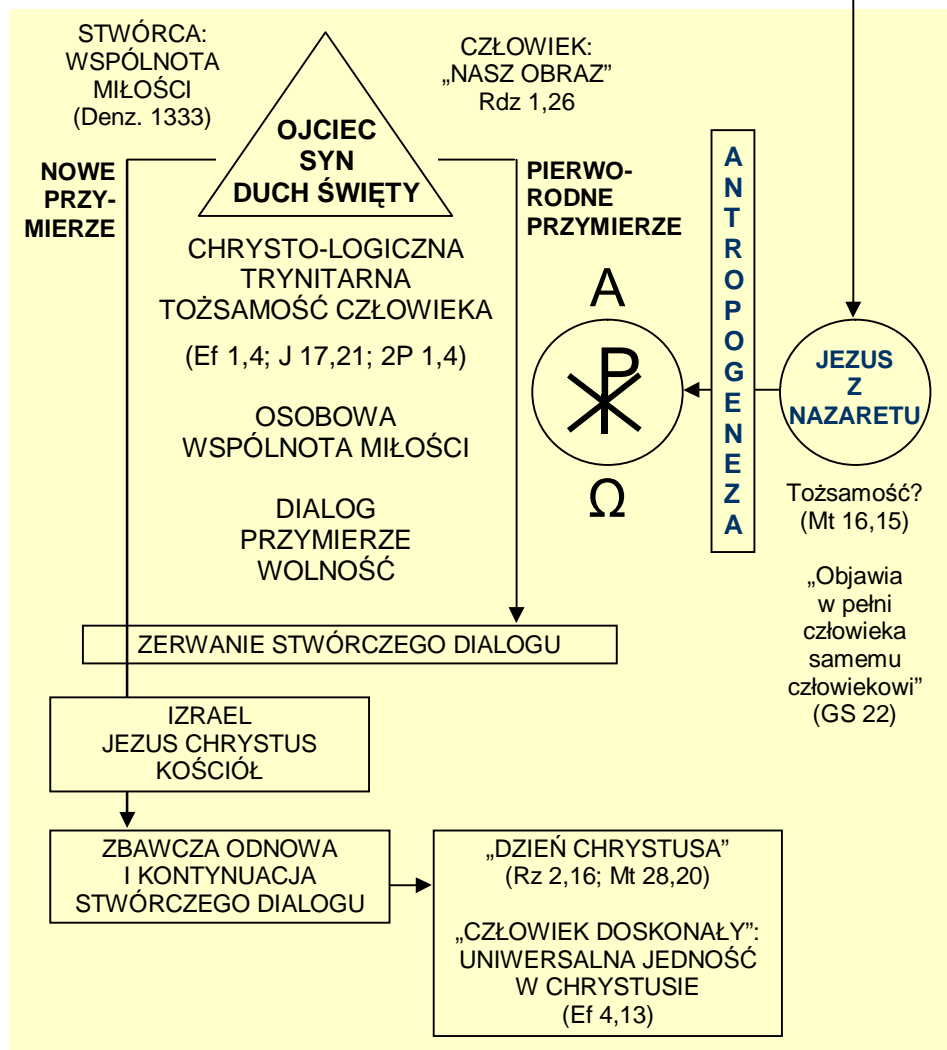
TEOLOGIA FUNDAMENTALNA

- § **NAUKA EMPIRYCZNA** – przedmiot badań: istniejąca rzeczywistość, poznawalna zmysłami
- § **NAUKA ANTROPOLOGICZNA** – przedmiot badań: „złożona rzeczywistość ludzkiej egzystencji” (SRS 41)
- § **NAUKA HERMENEUTYCZNA** – cel badań: zrozumienie i realizacja tożsamości człowieka (FR 1)
- § **NAUKA FUNDAMENTALNA:**

Formuje podstawowe twierdzenia (sądy, wypowiedzi) wynikające z „dostępu” do prawdy „uniwersalnej” i „absolutnej”, do „fundamentu wszystkich rzeczy” (FR 27).

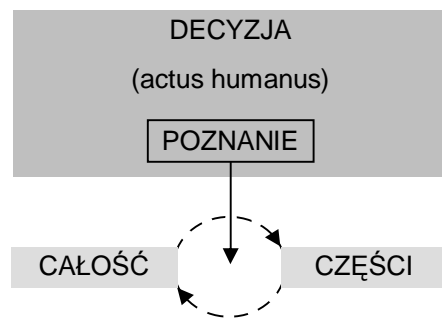
- § Fragmentaryzacja wiedzy naukowej (FR 81)
- § Filozoficzny pluralizm systemów, pojęć, argumentów, itd.
- § Niemożliwość „ujmowania całej prawdy” i „pełnego wyjaśnienia rzeczywistości człowieka” (FR 51)

- § Fundamentalna wiedza („ostatnie słowo”) o człowieku jest teo-logiczna: historyczna przemowa Boga (Hbr 1)
- § Możliwość zrozumienia i realizacji tożsamości człowieka została „raz na zawsze wpisana w czas i historię”: Bóg „zamieszkał wśród ludzi” i OPOWIEDZIAŁ stwórczo-zbawcze tajemnice (FR 11)

WYJAŚNIENIA:

- § Problematyka tożsamości człowieka jest OPOWIEDZIANA (OBJAWIONA) „słowami” i „czynami”: „TOŻSAMOŚĆ NARRACYJNA” (P. Ricoeur).
- § Definicja człowieka wpisana w relacje: JA-MY-BÓG.
- § Objawiona antropologia jest „teorią działania”: tożsamość człowieka OBIECANA I ZADANA.
- § Działanie stanowi hermeneutyczny wymóg dialogicznej struktury narracyjnej tożsamości (ANTROPOGENEZA), której komponentem jest DECYZJA ZAWIERZENIA (ODPOWIEDŹ).
- § Motywujące decyzję zawierzenia (wyboru) POZNANIE jest wpisane w KOŁO HERMENEUTYCZNE:

REFLEKSJE:

Definiująca człowieka możliwość (konieczność) dążenia do poznania swej tożsamości w CAŁOŚCI chrysto-logicznej rzeczywistości (antropogeneza) stanowi już CZĘŚĆ tej CAŁOŚCI. To poznanie, którego nie można zrealizować „częściowo” („prywatnie”: 2P 1,20) umożliwia Ten, w którym „WSZYSTKO ma istnienie” (Kol 1,17). W stworzonej przez Niego JEDNOCZĄCEJ INSTYTUCJI funkcjonują „sakramentalne środki”, którymi On sam „zaprasza” i „przyjmuje” ludzi do WSPÓLNOTY ŻYCIA z Sobą (DV 2). Ta „instytucjonalna aktywność” jest niezbędna dla zrozumienia i realizowania tożsamości człowieka. Tak objawiona wiedza o stwórczo-zbawczej CAŁOŚCI umożliwia interpretację sensownej koherencji (komplementarności) wszystkich CZĘŚCI historycznych doświadczeń (koło hermeneutyczne). W poznawczym dynamizmie tego koła CAŁOŚĆ zaprasza CZĘŚCI: „trwajcie we Mnie, a Ja w was” (J 15,4). W ten sposób objawiona CAŁOŚĆ „służy” (ancilla hermeneuticae) zrozumieniu i historycznej konstrukcji tożsamości człowieka. Zawierająca objawionej CAŁOŚCI wielość i różność wiedzy historycznych CZĘŚCI może szukać racjonalnej motywacji tego zawierzenia różnymi aspektami badawczymi: „credere Deum” (istnienie Boga) – „credere Deo” (historyczna przemowa Boga) – „credere in Deum” (formacja indywidualnego i społecznego życia). W hermeneutycznym kole wszystkie nauki, w swej antro-po-logice, stają się naukami praktycznymi, które mogą motywować decyzję zawierzenia CAŁOŚCI objawionej antropologii, chociaż nie są w stanie jej sprawdzić adekwatnie. Problematyka stwórczo-zbawczej CAŁOŚCI nie akceptuje ani teleologicznej determinacji (przeznaczenie) ani przypadkowej dowolności (ślepy los). Uwiecznienie ludzkiego życia w tej CAŁOŚCI jest warunkowane wiernością zaufania, którego kryterium stanowią relacje miłości (Mdr 3,9). Rezygnacja z refleksji nad CAŁOŚCIĄ jest synonimem wyboru ryzyka „alienacji” (CA 41).